



ČASOPIS O ŽIVLJENJU V DOMU
LETNIK 2 - MAREC 2011

LE ENO JE POTREBNO

Postni čas

Pred nami je post, ki nas vabi k vrnitvi k Bogu. Naša sebičnost nas kar naprej vleče stran od Boga in njegove zamisli.

Od 9. marca do 23. aprila nas »KARITAS« vabi, da bi preživelih 40 dni brez alkoholnih pijač v znamenje solidarnosti z vsemi, ki trpijo zaradi nasilja, nesreč in bolezni, ki so posledica alkohola. Zmerno pitje alkoholnih pijač je potrebna hrana in pijača. Problem je v nezmernosti. Zaradi nezmernega uživanja alkoholne pijače preti nevarnost tudi takim, ki navadno ne pijejo.

Povedal bom šalo, ki je zelo poučna. Govori pa o vplivu alkohola na človeku, ki je tako velik, da človek v vinjenem stanju sploh ne ve, kaj dela. Živel je zajček, ki je rad hodil na zabave. Nekoč je pogledal pregloboko v kozarec in ni zmoget priti v svojo hiško. Zaspal je kar pod grmom ob poti. Mimo sta prišla dva lačna volka. Ker je bil zajček še mlad in majhen, sta se začela prepirati, kdo ga bo pojedel. Prepirala sta se in prepirala, dokler se nista stepla do smrti. Zjutraj se je zajček zbudil in ko je zagledal ob sebi dva do smrti pretepena volka, je rekel: »Joj, joj ... Ko sem pijan, pa res ne vem, kaj delam.« Takrat se je zatrdno odločil, da ne bo več popival.

Kaj se za ta post, ki je pred mano, lahko naučim od zajčka? Gotovo bom okusil veselje, če ga bom posnemal.

Vaš župnik

VABILO

Vabimo vas na redna mesečna predavanja, ki potekajo vsak tretji četrtek ob 17. uri v kapeli Doma.

V četrtek, 17. 3. 2011, ob 17. uri bo v kapeli Doma predavanje dr. Tadeja Strehovca – Moralno – etične dileme pri težko bolnih in umirajočih. Vljudno vas vabimo, da se predavanja udeležite. Obvestite tudi vaše svojce, prijatelje, znance, ki bi jih tematike posameznih predavanj zanimala.

Predavanja bodo še: **14. aprila, 19. maja in 16. junija**. O temah predavanj vas bomo sproti obveščali.

Blagor ženskam,
ki znajo hoditi kot vile,
zemlja lahko zadiha
pod njihovimi stopali.

Blagor ženskam,
ki znajo zaslutiti nevarnost,
izginiti v temi,
da jih sovražnik ne najde.

Blagor ženskam,
ki živijo v žitnem polju
in žanjejo dobre misli
za kruh,
ki tolaži človeška srca.

Blagor ženskam,
ki znajo biti selivke;
ko postane zrak strupen,
krenejo na jug
in rodijo na varnem.

Blagor ženskam
s kanglico iz pravljice,
do kolen stojijo
v pradavnih studencih,

pod čistimi slapovi
zajemajo nesmrtnost.

Z zdravilnim glasom prepevajo,
neustrašne zibljejo življenje
v nežnih trebuih,
okrogle
kot tople marelice
v poletni zarji.

Blagor ženskam,
ki poznajo čudežni gib,
s katerim ujamejo
hude sanje.

Blagor ženskam,
ki se spuščajo v goreča brezna
iskat svojo dušo
in se vračajo v ožganih krilih
z osmojenimi lasmi,
z otročiči v naročju
stopajo navzdol po vulkanu
pod oboki cvetnega prahu
s sporočilom
o rešenem svetu.

**Blagor ženskam,
ki ne umrejo,
samo izginejo
kot kruh na mizi.
Nenadoma ga zmanjka
in nihče od živih
ni ostal lačen.**

(Vir: Alenka Rebula: BLAGOR ŽENSKAM. Trst: ZTT, EST, 2008.)

Med zobmi je zahrustala skorjica sveže pečenega kruha. Polnil se je lačni želodček s kruhom in hkrati z ljubeznijo. Te smo večkrat lačni tudi, če smo siti kruha, čeprav se tega ne zavedamo. Toplota, ki jo je oddajala kmečka peč, je izpolnjevala hišne prostore. Toploto je dopolnjeval vonj sveže pečenega kruha, ki je polnil sleherni kotiček. Mati je, hodeč po hiši, opravljala hišna opravila. Vse je potekalo v harmoničnem ritmu. Otroku je teknil kruh bolj kot vsaka sladica, ki se jo lahko kupi pri "najboljšem slaščičarju". Starec je sedel na svoji pručki in opazoval otroka in njegov tek. Rahlo je vzdihnil ter dejal: »Ko je človek mlad in zdrav, tudi skorjica kruha tekne kot najboljša jed. Sicer je pa ni boljše jedi od kruha. V mojih letih pa hrana izgubi okus ali pa človek ne čuti več njenega okusa. Okus kruha pa ostane, njegov vonj in slast človek čuti tudi v globoki starosti.« Otrok je jedel svoj krajček, ki mu ga je mama odrezala od sveže pečenega kruha in hkrati poslušal dedka. Razumel ga je, kolikor mu je dovoljevala otroška pamet. »Da,« je nadaljeval starec svoje pripovedovanje. »Ko tako sedim ob peči, mi na plan pridrvijo razne misli in spomnim se različnih dogodkov iz preteklosti. Eden izmed njih je tudi ta o kruhu.« Otrok je radovedno odprl oči, kot bi poslušal z njimi. Dedek pa je čistil svojo pipo, počasi in vztrajno, kot bi pred seboj imel življenjsko pomembno nalogo.

»Poletna suša je uničevala poljske pridelke. Tudi ob potokih je bila zemlja razpokana od suše, da je človeška dlan z lahkoto šla v razpoke, voda pa je izginjala iz struge. Pitno vodo smo nosili od daleč iz studencev. Pri njih pa je stala vrsta žena in otrok, čakajoč na trenutek, da lahko zajamejo vodo. K studencu je bilo treba priti zelo zgodaj, še preden se je jutranja zarja spremenila v dan, drugače je zmanjkalo vode. Ponoči se je zopet natekla. Živina je poginjala od žeje. Res je bilo hudo. Prišla je jesen in z njo dež. Sledila je zima. Vendar je bilo prepozno. Zaloge hrane za ljudi in živino so puhte. Zdelo se je, da zaman varčujemo. Vsak zalogaj je bil premišljeno uporabljen. Kuhal se je močnik namesto žgancev ...« Starec je umolknil, kot bi premišljeval, potem se je odkašljaj in nadaljeval: »Moke je zmanjkalo. Mati je pometla vsako skrinjo, ki je bila po navadi jeseni polna žita. Oče je žito za naslednjo setev zaklenil. Zvedel pa je za trgovca v sosednji vasi, da prodaja moko. Denarja nismo imeli. Mati je odšla v sobo ter se vrnila v hišo in mi izročila v roke cekin srednje velikosti. *To je moja dota, je razložila, dobila sem jo, ko sem šla od hiše. Vzemi in pojd k trgovcu po moko.* Zavila mi je cekin v papir in naročila, naj ga ne izpustim iz dlani. Vzel sem ga, stisnil roko v pest in odšel urno, kolikor so me nesle noge. Do sosednje vasi sem po bližnjici potreboval slabe dve uri hoje. V trgovini so bile police skoraj prazne. Trгоvec je s svinčnikom za ušesom in s

predpasnikom na trebuhu hodil gor in dol po prostoru kot nestrpen puran po dvorišču. Imel je mrk obraz. Videz ga je izdajal, da nima kaj komu prodati. Pozdravil sem ga. Nejevoljno in skozi zobe mi je odzdravil. *Prišel sem po moko*, sem mu rekel. Ošinil me je s pogledom, kot bi me zalotil pri kraji. *Moko? Nimam moke*. Odprl sem dlan in iz papirja previdno odvil cekin ter mu ga ponudil. *S tem bom plačal*, sem rekel. Cekin se je zalesketal na moji dlani. Trgovec je odskočil. Vzel je cekin, si ga ogledal od blizu, ga stisnil med zobmi, da bi se prepričal, če je pravi. Potem pa dejal, naj počakam. Odšel je v drugi prostor. Čez nekaj časa se je vrnil z vrečo moke in mi jo izročil. Ni mi bilo treba biti učen, da bi vedel, da bi v normalnih okoliščinah potreboval zelo močnega osla, da bi odnesel količino moke, ki bi jo lahko kupil s tem cekinom. Vzel sem vrečo, jo vrgel na ramo, njemu pa namenil takšen pogled, kot ga je on meni, ko sem vstopil v trgovino. Preden sem odšel, me je ustavil in vprašal: *Počakaj, ali imate še kaj teh cekinov doma? Moke je še nekaj na voljo. Zbogom*, sem izdavi-



ter odšel z moko proti domu. Ko sem prišel domov, je mati takoj zamesila testo in spekla kruh. Razlomila ga je za vse člane družine. Ni lomila enakih kosov, ampak po starosti in potrebi človeka. Očetu največji kos, najmanjšemu otroku pa najmanjši kos. Meni je odlomila srednje velik, potem pa še manjšega za povrh, ker sem prinesel moko. Svoj drugi kos kruha sem vrnil mami, saj je bil cekin njena dota. Dočakali smo pomlad,

potem pa poletje in dobro žetev.« Za nekaj časa je nastal molk. Starec je s "čudnim" pogledom zrl skozi okno, kot da ni prisoten v sedanjosti, potem pa mirno dodal: »Ja, preživeli smo do naslednje žetve. Od takrat do danes nismo bili nikoli več lačni kruha. Vedno pa smo ga spoštovali. Če je padel košček na tla, smo ga pobrali in poljubili.«

Med tem časom je mati že pripravila kosilo, ga dala na mizo ter povabila k obedu. Na sredino mize je položila zelo visok hlebec kruha zlate barve, da bi ga lahko postavili v izložbo, saj bi pritegnil vsakega kupca. »Da, naša mati res zna speči kruh!«

Starec je snel klobuk z glave, ga obesil, stopil k mizi, se pokrižal ter začel: »OČE NAŠ ... DAJ NAM DANES NAŠ VSAKDANJI KRUIH ...«

 Z. T.

ZA VSAKO BOLEZEN ROŽICA RASTE

REGRAT



Reprat je trajnica; listi so dolgi od 5 do 25 cm, 2 cm debela korenina pa od 10 do 30 cm. Reprat cveti od maja do oktobra. Najdemo ga po travnikih, ob stezah, poteh in nasipih, ki se nahajajo predvsem ob naseljih.

Ko govorimo o zdravilnih učinkovinah, mislimo bolj na korenino kot na liste. To izkopljemo v aprilu in maju, jo očistimo, narežemo, posušimo in spravimo v suh prostor. Reprat spodbuja presnovo, delovanje prebavnih žlez, jeter in ledvic; s tem pospešuje odvajanje vode in izločanje žolča. Uporabljamo ga pri kroničnih revmatskih boleznih, pri prebavnih težavah in vnetju sečevoda.

Vsi pa veliko bolj kot korenino poznamo in uporabljamo regratove liste, katerih čas nabiranja se pravkar začinja. Ti so po dolgem zimskem času polni vitaminov in mineralov. Okusni so s skuto, v juhah in enolončnicah, toda najpogosteje jih uporabljamo v solati. To pripravimo z različnimi dodatki, kot so topel, narezan krompir, rjav fižol, trdo kuhana jajca, slanina ... Sama pripravljam regrat na vse omenjene načine, toda najraje ga pripravljam z dimljeno slanino. Ta način je mogoče najmanj zdrav, a zame najbolj okusen. Slanino narežem na drobne koščke, na ognju jo popražim tako, da postekleni, dodam kis in še enkrat vse skupaj prevrem. Vrelo mešanico zlijem na posoljeno regratovo solato, dobro zmešam in takoj postrežem. Namesto slanine včasih uporabim ocvirke.

Vsem, ki imate težave z žolčem, želodcem ali visoko ravnijo holesterola, priporočam druge načine priprave te zelo okusne in zdrave solate.

Ivka

Športne igre zaposlenih v domovih na Rogli



Iz našega Doma nas je odšlo 11 zaposlenih: Metka, Leonida, Marko, Mateja, Ksenija, Sonja, Tatjana, Irena, Neža, Tina, Katarina. Mislim, da nas je bilo vsega iz 48-tih domov.

Tekmovali smo v različnih kategorijah.

Veleslalom: Marko, Metka, Ksenija, Irena, Katarina, Neža;

Tek na smučeh: Marko, Mateja;

»Šlavfanje«: Tina, Sonja, Mateja, Irena;
Navijači: Leonida, Tatjana;
Osvojili smo drugo mesto, in sicer Marko v
veleslalomu. Vsi smo bili zelo veseli zanj.
V skupnem seštevku smo bili deseti, kar je
seveda odličen rezultat.



Imeli smo se super. Bilo je kar naporno, saj smo zjutraj odšli že ob 6.00 uri.
Trajalo in rajalo se je cel dan, proti večeru pa smo imeli še večerjo in ples do
jutra. Ko smo se naplesali, najedli in napili, smo krenili proti domu. Na
avtobusu smo še peli in se veselili, dokler nas ni premagal utrujen spanec.

Skupno smo se odločili in sklenili, da bomo z druženjem nadaljevali prihodnje
leto.

Katarina Rudolf

Zakaj sem izbrala ta poklic

me pogosto vprašajo. Večkrat ne morem odgovoriti in z nasmehom skomignem
z rameni. *Sem v tem poklicu slučajno?* Seveda ne ... Vsak delovnik, ko pridem v
službo in stopim na oddelek, se "spomnim" zakaj! Zaradi pristrčnega smeha
gospe A. Zaradi hvaležnih besed gospoda F. Zato, ker me gospa I. pokliče po
imenu, ker ima gospa J. veliko modrih nasvetov. Zaradi prijateljskega pogovora
z gospo D. Zaradi tihega in hvaležnega pogleda gospe L. Zato ker me gospa J.
prepozna po glasu, čeprav ne vidi dobro. Zaradi besed tolažbe in iskrenega
stiska roke gospoda S. Zato ker gospa J. za vsako malenkost reče "boglonej".
Imam 76 "razlogov", ki jih vsakodnevno »srečam« v službi. Sreča je, če nekoga
lahko osrečiš in spoznaš ljubezen do bližnjega. Zato sem izbrala ta poklic.

Bolničarka – negovalka

Sreda je čas za popotovanje, kramljanje in smejanje

Vsaka prva sreda v mesecu mi je zadnjega pol leta, ko v okviru Knjižnice
Logatec nadomeščam zaradi bolezni odsotno sodelavko Ivico Merlak, v veliko
veselje in tudi izziv. Prva sreda v mesecu je namreč čas, ko v kapeli Doma
Marije in Marte tukajšnjim varovancem berem knjige.

Vselej se zberemo ob 9. uri in potem se invalidskim vozičkom in drugim, z leti
povezanimi zdravstvenimi tegobami navkljub, podamo na popotovanje v druge
čase in svetove. Do sedaj smo skupaj (ponovno) spoznali že veliko zanimivih

zgodb, usod ljudi in živali ter tudi avtorjev. Med drugim smo поблиže spoznali tako delo kot tudi samega avtorja, za naš prostor in čas dragocene knjige z naslovom *Logaške iveri, s pridihom časa, v katerega posegajo*, Pavleta Mihevca, ki je izšla jeseni 2010.

Vsakokratna izbira knjig na naših srečanjih je ponavadi vezana na letne čase in praznike ter različne aktualne dogodke. Naša srečanja so obenem tudi lepa priložnost za pogovor v skupini, ki se razvije med ali po prebiranju, saj nam knjige poleg tega, da nas bogatijo v psihološkem, estetskem in družbenem doživljanju, vselej nudijo odlično iztočnico za pogovor o temah, o katerih ne razpravljamo ravno vsak dan. Pozorno poslušanje in sodelovanje varovancev, njihov smeh, topel pogled in zahvala ob zaključku pa bogati in razveseljuje tudi mene. Vsako prvo sredo v mesecu imam zelo rada.

Dana Šumah
Knjižnica Logatec

Vsem ustreči ni mogoče,
pravi naš nebeški Oče,
zato, prijatelj, ne zameri
pa kaj drugega izberi.

Anton Trojar

Prijateljstvo



Natočim si kozarec zelo sladkega domačega grozdnega soka, ki sem ga dobila lansko jesen od prijatelja na Dolenjskem. Sok se zliva niz grlo globoko v želodec, medtem pa se mi porajajo spomini, globoko zasidrani v meni.

Lep, sončen jesenski dan, v vinogradih kar brenči od ljudi. Kot bi hoteli ravno danes vsi potrgati in stisniti grozdje v mošt. Potem pa sladko čakanje na sladko vince. Pošalim se: »A ves ta sok boste uničili?« Dolenjci me malo čudno pogledajo ter mi odgovorijo z vprašanjem. »A ti bi ga pa uničila tako, da bi sok skuhala iz njega, ej, vidiš, to pa je greh.« Nasmejali smo se našim različnim mišljenjem in vsak je ostal pri svojem. Gospod, lastnik vinograda, v katerem

smo trgali, in naš velikodušni in prijazni gostitelj, je takole uredil stvar. Poklical me je in rekel: »To brajdo,« pokazal je z roko na trto, ki se je vila in razpletala, »lahko potrgaš in stisneš sok.« Brajda je bila stara in mogočna, na njej pa je viselo kar veliko zrelega in sočnega grozdja. Ni bilo ene gnile jagode na njej. »To je "amerikano"«, je razlagal, »sicer je samorodnica. Tto so bolj odporne sorte na boleznih trt. Za vino niso primerne, ker imajo močno aromo,« in potem je odmahnil z roko, ker se mu je zdelo nepomembno, da bi še razlagal o sortah trt in vina. Raje je začel trgati. »Mi pa imamo ostalih sort zadosti,« je nadaljeval. »Sok se nam pogosto ponesreči, "cikne". Če želiš, lahko natrgaš, kolikor hočeš.« Razveselila sem se kot otrok in veselje brez sramu pokazala ter sprejela darilo. Vzkliknila sem: »Pa bom imela najboljši sok!« Ostali so se nasmejali moji iskrenosti. Opazila sem, da ljudem iskrenost veliko pomeni. Čeprav se že dolgo poznam z našim gostiteljem, sem na trgatvi drugič. Tudi v spomladanskem času sem enkrat bila tam in bilo je nepopisno lepo. Dolenjski griči, poraščeni z listnatimi gozdovi, velike jase, zasajene s skrbno negovanimi vinogradi. Zjutraj te zbudi ptičja pesem, zvečer pa popelje v prijeten spanec, čez dan pa nikoli ne preneha. Res si lahko odpočiješ dušo in telo v takšnem kraju. Zrak je čist, nobenega ropota avtomobilov se ne sliši, raj na zemlji! »Ta lepota ima svojo posledico,« zopet pripomba iz mojih ust, ne morem iz svoje kože. »Da, veliko ljudi se težko obvlada ob potokih rujnega in sladkega vinca,« mi priznajo. »Vendar se da, če je močan karakter človeka,« dodajo bolj kot nepomembno izjavo. Potem pa: »Dolenjec je Dolenjec.« Vsi se glasno nasmejimo.

Dobimo navodila in začnemo s trgatvijo. Prvo bomo trgali žametovko, potem pa frankinjo ... naučijo me, da razlikujem eno sorto od druge, po barvi in obliki jagod ter grozdov. Letos je bilo veliko dežja in je škoda vidna, veliko je gnilih jagod na grozdih. Vzamemo si čas in natančno čistimo, odstranjujemo gnile jagode od zrelih in nepoškodovanih. Saj nas je veliko trgačev, dolg dan je pred nami, nobenemu se ne mudi nikamor; tukaj smo sicer zaradi trgatve, predvsem pa zaradi druženja. Sonce se upre na dolenjske griče, vonj grozdja izpolnjuje ozračje, res sproščeno vzdušje. Gospod, ki je naš gostitelj in veliki prijatelj nas vseh, je že mnogo let hudo bolan. Vsi se tega zavedamo, vendar se o tem ne pogovarjamo. »KAJ ČEŠ JAMRAT!« so bile njegove besede, s katerimi je premagoval fizično omejenost in bolečino. Neredko nas je tolažil, če smo imeli kašne težave in smo mu zaupali in ga prosili za nasvet. Veliko smo se družili, se spodbujali, si pomagali z nasveti ali konkretno, če je to bilo potrebno in če smo zmogli. Lansko jesen pa je bolezen napredovala, bil je izredno slab, vsi smo to videli, nihče pa ni hotel tega pokazati, čeprav smo se vsi zavedali njegovega stanja. Kajti s tem ne bi spremenili dejstva, raje smo izkoristili čas za druženje.

Dokler smo mi trgali grozdje, je sedel na svoji terasi in nas spodbujal k dobri volji, kljub slabi letini grozdja, z vrtenjem glasbe. Izbiral je zelo vesele in poskočne popevke. Vsak je »dobil« nekaj pesmi, ki so mu bile všeč. Po trgatvi je sledilo bogato in slastno kosilo. Zanimiva ugotovitev: pri kosilu nihče ni pil vina. Vsak je našel lasten izgovor. Na koncu smo potrgali še "mojo" brajdo in stisnili sok iz tega grozdja. Stisnili smo ga okoli 80 litrov. Pri tako veliki količini mi je postalo malo nerodno. Češ, da ne izpade, da sem požrešna. Potolažijo me, da res nimajo namena letos kuhati soka in da imajo vsega na pretek. Razložijo mi, da je veliko boljše, da se stisne sok in popije, kot da se grozdje ne potrga ter vse propade. Odpravim se domov, z vsem sokom vred. Skuham ga, zlijem v sod, zapečatim z oljem.

Po trgatvi, približno v enem mescu, so zdravniki izgubili bitko z boleznijo. Naš prijatelj se je poslovil.

Vso zimo pijem sok, ga nesebično strežem gostom, če kdo pride na obisk ... Pri vsakem kozarcu pa se spomnim našega druženja in sok mi podaljšuje prijetne spomine na prijatelja, Dolenjsko, srečanja. Prižgem svečo, zmolim očenaš. »Gospod, daj mu večni mir in pokoj in večna luč naj mu sveti.«



Prijateljica

SPOMINSKE DROBTINICE

Glejte, glejte pusta,
kakšna ima usta,
toda pepelnica druga je tatica.

PUST

Pust, pust krivih ust,
turških brk,
skozi vas, skozi trg,
nosi sam kratek čas.
Dolgo krilo motovilo,

se ovilo okrog nog,
šibo v roki, za otroki,
tja čez led,
hop - čop,
pust leži na mrzlih tleh.



Mari iz Podlpe



Tistega leta, ko je prišla zima, je zapadlo zelo veliko snega. Na določenih mestih je njegova odeja dosegla tudi dva metra. Res ga je bilo veliko. Moja sestra je hodila v nižjo gimnazijo na Črnem Vrhu, živeli smo v Strmci. Potrebno je bilo hoditi dobre dve uri od doma do šole in obratno. Včasih, ko se je vračala domov, se je že začelo temniti. Neke noči ga je zapadlo še več in še ves dan je padal. Nobene gazi ni bilo. Mama, ki jo je skrbelo, kako se bo po tem snegu sestra vrnila iz šole domov, ji je šla naproti. Prižgala je laterno in z njo v roki, obuta v visoke škornje, krenila. Tako je rekla: »Nekaj koristi že bo, ko bom naredila vsaj ozko gaz, da se lažje prebije po tem vremenu do doma. Pa strah jo bo manj, ko bova skupaj.« Mama se je odpravila, vendar je dolgo ni bilo nazaj. Vrnila se je sama, vsa premražena in precej zaskrbljena. Takrat nismo imeli niti poznali mobilnih telefonov ali pa navadnih. Mama je šla sestri naproti, ko pa je ni srečala na določeni razdalji med hišo in šolo, se je povzpela na bližnji hrib in jo glasno klicala. S hriba se glas razlega na daleč. Sestra se ji ni oglasila. Mati je nekaj časa klicala in čakala, potem se je odločila in se le vrnila domov. Vsa premražena je drgetala ob topli peči ter na glas premišljevala, kaj vse bi se lahko pripetilo. Spomnila se je, da ima sestra prijateljico, pri kateri je tudi občasno prespala, ampak tistega dne ni bilo govora o tem. Drugi dan je sestra prišla domov – res je prespala pri prijateljici. Razložila je, da se je tako odločila zaradi snega. Mama jo je okregala, vendar je materino srce prav kmalu popustilo. »Važno je, da si živa in zdrava, drugo bomo že preboleli.« Mislila je



na svoje premražene ude. Sestri seveda ni bilo vseeno, da je mater spravila v slabo voljo. Celo izpostavila je svoje zdravje zaradi nje, da bi ji prišla naproti.

Veliko let pozneje, ko je sestra sama postala mati in babica, se občasno spomnimo tega dogodka. V vlogi mame in babice pa se močno zaveda takratne mamine skrbi. Vendar si rečemo: »Mati je mati, njeno srce premore veliko ljubezni.«

Viktorija R. Šemrl

Žebliji v ograji

Je navaden delovni dan, nič drugačen od ostalih. Sedim v službi za pisalno mizo, za trenutek se mi pogled ustavi na rdeči vrtnici iz maminega vrta, ki sameva v pisani vazici. Vodi sem dodala sol, da bi rožica ostala dlje časa sveža, a je že skoraj odcvetela, le nekaj lističev v sredini jo drži še skupaj, tudi slana voda ji ne pomaga. Še včeraj je bila v popku, danes pa je že ... kot mi velikokrat pove Darko: »Danes si roža, a že jutri boš oveneli cvet.« Pa še prav ima, si mislim, ko brskam za najnovejšimi novicami na svetovnem spletu. Nato vržem pogled še na borzo: nič presenetljivega se ni zgodilo, vrednost delnic se ni premaknila, zato zapustim tudi borzo in pregledam elektronsko pošto. V glavnem same uradne zadeve, o, ne, poglej, poglej: »Žebliji v ograji.« Kako neumen naslov, ki ga še enkrat preberem, če mogoče nisem prav prebrala. Z radovednostjo nadaljujem.

Majhen fant, ki se je večkrat slabo obnašal, se je nekega dne spet močno razburil. Njegov oče, ki je bil pameten človek, mu je dal vrečko, polno žebeljev, ter mu dejal, da naj vedno, ko bo razburjen in se ne bo mogel obvladati, zabije en žebelj v ograjo. Prvi dan je zabil v ograjo kar sedemintrideset žebeljev. V naslednjih nekaj mesecih se je naučil obvladovati svoje obnašanje in število zabitih žebeljev v ograjo se je počasi začelo zmanjševati. Fant je kmalu odkril, da je lažje obvladati svoje obnašanje kot zabijati žebelje v ograjo. In končno je prišel dan, ko se ni več razburil in tako tudi ni zabil nobenega žebelja v ograjo.



To je povedal očetu in ta mu je rekel, da naj vsak dan, ko se ne bo razburil, potegne en žebelj iz ograje. Dnevi so minevali in prišel je dan, ko je fant povedal svojemu očetu, da ni več žebeljev v ograji. Oče je prijel sina za roke in ga peljal do ograje in mu dejal: »Sin moj, dobro si opravil svoje delo, toda poglej vse te luknje v ograji. Ograja ne bo nikoli več ista. Ko nekomu rečeš

nekatero stvar v besu, te besede pustijo brazgotine, ki so kot luknje v ograji. Človeka lahko zabodeš z nožem in kasneje nož tudi izvlečeš iz njega. Potem mu sicer lahko neštetokrat poveš, da ti je žal, vendar rana za vedno ostane.

Besedne rane ravno tako bolijo kot fizične. Pravi prijatelji so tako redki, kot so redki dragulji. Prijatelji te pripravijo do nasmeha, prijatelji te poslušajo, prijatelji te opogumljajo, ko ti gre slabo, imajo zate lepe in spodbudne besede in njihovo srce je tebi vedno odprto. Pokažite svojim prijateljem, koliko jih imate radi in koliko vam pomenijo.

A. M.

Prišel je ciganček,
sajast kakor vranček,
majhen kakor škrat,
gibčen kakor gad.

Ni imel nič suknje
a v klobuku luknje,
v trdem snegu bos
kakor v grmu kos.

Tisto pa le znal je,
goslice igral je,
milo in lepo
kakor malokdo?

In ljudje so znali,
da je umen mali,
stekli so domov
poiskat darov.

Ponedeljek davi,
torek k sredi se odpravi,
naj četrtek petka vpraša,
kaj počne sobota naša,
ali ko nedelja dojde,
z nami k sveti maši pojde.

Ciper, coper, hud je poper.
Boljši čar, ki te reši za vsekdar.

Ljubica moja, al' maš kej loja,
kje ga bom vzela, ko nisem debela.

Pridi Gorenc z mrzle planine,
vabi Dolenc v gorske ravnine,
mrzel je led pridi se gret,
mrzel je led pridi se gret.

Sonce gorko tukaj nam sije,
trta ljubo gor se ovije,
vince z gore greje srce,
vince z gore greje srce.

Leopoldina Babnik

*Meni pa je dobro,
da sem blizu Tebe, moj Bog.
Ps 73,28*

Leopoldina Babnik

Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.

SLOVO od Leopoldine Babnik



Ko pride čas, se odprejo vrata in Gospod nas povabi, naj vstopimo. Za bližnje in te, ki se poslavljajo, je slovo vedno in znova boleče, hkrati pa lahko začutimo srečo ob tem, da se je človek rešil trpljenja in odšel domov. Ga. Poldka je večkrat omenjala odhod domov. O tem je govorila zelo mirno in sproščeno.

Omenjala je, da se sicer nikamor ne mudi, vendar se "čebelnice" zbirajo. Ta njen stavek nismo mogli ravno dobro razumeti, vemo pa, da je njen g. mož imel čebele in smo to povezovali s tem. Vedno in vztrajno je naša ga. Poldka, sedeč ob oknu, z veliko ljubezni čakala na prihod svojega moža. Nagajive sestre so ji občasno poskušale s šalo ponagajati, rekoč »danes ga ne bo«. Poldka se ni nikoli pustila zmesti v svojem prepričanju. Tako je odgovorila: »To si pa ti rekla, jaz pa vem, da pride.« Učila nas je zaupanja s primerom, ne s teorijo. Seveda se ni motila, imela je res pogoste obiske svojih najbližjih. Sedela je z možem za mizo in sta se dolgo in spoštljivo pogovarjala. Tudi hčerka jo je obiskovala in hodili sta na krajše sprehode ... Sobo je pogosto krasil šopek svežih rož. Učila nas je pesmic, ki jih je poznala. Vedno je imela veder in nasmejan obraz. Potrpežljivo je sprejemala fizično pešanje.

Od ge. Leopoldine smo se poslovili v Dravljah. Živela bo v našem spominu. Spominjali se jo bomo v molitvi.

»Ljubezen je potrpežljiva, dobrotljiva je ljubezen.« (1.Kor 13,4)

Delavka

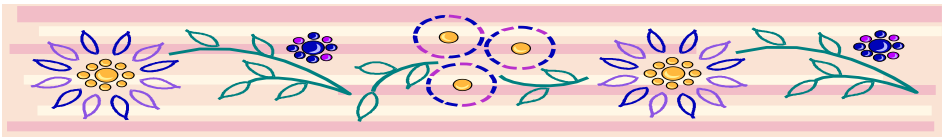
ZAHVALA

Le dober teden je bila naša sestra ANA GALE v Domu Marije in Marte, a smo bili v tem tednu deležni velike pozornosti sester, negovalk in vseh zaposlenih. Kljub hudemu trpljenju smo v sestrinem pogledu zaznali hvaležnost za vse tiste, ki so ji lajšali bolečine, se trudili, da ji pomagajo vsako uro dneva in noči.

Ob slovesu od sestre smo se počutili potolažene, ker smo spoznali, da v tem Domu prevladuje čut za človeško dostojanstvo, ljubezen do trpečih in skrb za vse težave stanovalcev Doma, tako da je sestra preživela zadnje dni tega življenja med ljubečimi ljudmi.

Zato smo neizmerno hvaležni vsem zaposlenim v Domu Marije in Marte, vodstvu doma in vsem stanovalcem, ki so se na tako lep način poslovili od naše Ani.

Hvaležni Tilka, sestre in bratje



KDO JE BABICA IN KDO STARA MAMA

Stara mama se skoro ne vidi,
o njej ni slišati mnogo,
četudi v naši družini
igra najpomembnejšo vlogo.
Brez nje ne bi bilo marsičesa,
recimo nas, vnukov, ali pa mame.
Zato naj pri nas do stotega leta
stara mama ostane.

Tone Pavček

AKTIVNOSTI V MARCU

MEDGENERACIJSKE SKUPINE

- ❖ BETANIJA: sreda ob 15. uri v jedilnici Doma Marte
- ❖ EMAVS: sreda ob 15. uri v delovni terapiji Doma Marte
- ❖ 1. SKUPINA: torek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije
- ❖ 2. SKUPINA: sreda ob 15. uri v jedilnici Doma Marije

PONEDELJEK ob 16. uri: druženje s skupino Nazaret;

SREDA, 2. 3. 2011, ob 9. uri: srečanje s knjižničarko;

TOREK, 8. 3. 2011, ob 10. uri: obisk otrok iz Karitasovega vrtca;

ČETRTEK, 17. 3. 2011, ob 17. uri: predavanje za svojce in prostovoljce;

PETEK, 25. 3. 2011, ob 10. uri: Gospodovo oznanjenje - sv. maša v cerkvi;

SOBOTA, 26. 3. 2011, ob 10. uri: praznovanje materinskega dne;

PONEDELJEK, SREDA, PETEK ob 7. uri: telovadba v Domu Marije;

PETEK ob 10.30: sv. maša v kapeli Doma;

NEDELJA ob 10. uri: sv. maša v farni cerkvi.



UGANKE

Kdaj je konj najbolj težak? /Ko ti na prste stopi/

Kuhano in pečeno, za vrata je vrženo, ne jesta ne pes ne mačka. /špina/

Ko pade noč, pade dlačica na dlako. /trepalnice/

Štirje capljajo,
štirje bingljajo
spredaj vile,
zadaj metla,
v sredi pa sod.
/krava/
Anton Trojar

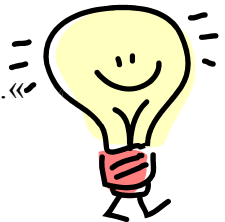


Stanislava Tomiňšek

Zgoraj les,
spodaj les,
vmes je platno,
štiri duše,
pet teles.
/pogrebci s krsto/
Stanislava Tomiňšek

SMEJALNICA

- ❖ Mlad duhovnik opazuje umetnika, kamnoseka, kako kleči pred ogromno skalo, iz katere bo naredil mogočen kip, in kleše. Pa mu reče: »Kako morete tako kleče delati? In doda – »Kako bi jaz zmoget tako sklesati svoje vernike?« Ta mu pa odgovori: »Bodite več na kolenih.«
- ❖ Tone potoži znancu, s katerim se že lep čas nista videla. »Zadnje čase denarja sploh ne vidim več.«
»Kaj se je zgodilo, se ti je poslabšal vid?«
»Ne, oženil sem se.«
- ❖ Žena je začela obiskovati ure petja. Kadar vadi doma, gre mož na balkon. Žena ga vpraša: »Zakaj stojiš na balkonu, kadar pojem?«
»Da ne bi sosedje mislili, da te tepem.«
- ❖ Sosed reče sosedu: »Lepega psička imaš, le rep ima predolg.«
»Kaj naj naredim?«
»Odreži ga.«
»O, to pa boli.«
»Odreži vsak dan malo, bo manj bolelo.«



Zapisala Frančiška Jakša